

*Wat wanhoop hier,
wat dromen daar.*

gedichten

Theo Aalberse

e-mail: theoman@casema.nl

website: <http://theoman.webdocument.nl>

September 2010

Voor Jean-Paul.

*Wat wanhoop hier,
wat dromen daar.*

gedichten

Theo Aalberse

*In de drukte van de straat
waar iedereen op weg is naar een ergens,
speelde de man op zijn accordeon.
Tussen halfgehoorde woorden
als rafels van gesprekken.
Hij keek mij aan
en wist waaraan ik dacht.*

*Een onbekend bevel
heeft velden met het oude gras
met heldergroen bedekt
en de allereerste bloemen
die zo moedig zijn
kijken mij onwennig aan.
Hier wees jij naar het nieuwe bloeien
alsof jij alles namen gaf.
Jij keek mij aan
en vroeg ook naar mijn naam.*

*Misschien is je stem
achter de blauwe heuvels
je glimlach diep in oude wouden.
Misschien zijn je gebaren
in de branding bij de schelpenkust.
Ben je misschien een hersenschim?
Misschien?*

*Zwijgend zit ik hier alleen.
Het veld is als een melodie
van onverwachte kleuren.
Daar rent een kind, luid schaterlachend
een al te vroege vlinder na.
En om mij heen de pinksterbloemen
de eerste madelieven.
En altijd denk ik aan weleer
zodat mijn adem stukt.
Heel even is mijn harteklop
als het blij geklepel
van een zuivere avondklok.*

*Wat maal ik om de regen
die zo dreinend ruist.
Hoe nodeloos te denken
aan de kwade storm
die zonder wroeging
de reine melodie
van woorden die je sprak
verandert in gegier
en alles heim'lijk weg zal voeren
naar oorden van verlorenheid,
waar niemand iets van weet.
Hoe nutteloos te dromen
van resten van geluk
die onherstelbaar zijn.*

*De klokken stonden even stil
alsof de tijd was vastgelegd.*

*En buiten was de stilte grijs
en zo oorverdovend.*

De bloesem had haar geur verloren.

*Het kloppen van mijn hart
als luide paukenslagen*

*viel stil, een korte tel
die eeuwig duurde.*

Je zei toen: kom, we gaan.

*Wanneer ik in een warme zomernacht
terwijl een lauwe wind
mijn lichaam streelt,
proberen zal de sterren
één voor één een naam te geven.
Zou jij dan in de ochtend
met bloemen van de nacht
zacht zingend toch weer durven komen
om met mij
de eerste zonnestralen te benoemen.*

*Als ik, wanneer de stormen razen
en de zee verandert in een wrede hel,
proberen zal
de golven, die verslinden
te bedwingen om de plek te redden
waar wij samen stonden
bij de kalme zee.
Zou jij ook dan het durven
weg te blijven?*

*De ezels op de kale velden,
de vissen in de droge bedding,
de bange honden
zonder schuilplaats.
De vleugellamme vogels
en mijn ijzig denken
gevangen in het wrede labyrint
van verloren paradijzen.
'k zie dan niet om terwijl ik vlucht.
Ik laat alles zo het is.*

*Ik zal een tafel willen dekken
met kristal en zilverwerk
voor allen die mij dierbaar zijn.*

*De man met zijn accordeon,
het vlinderkind.*

*'k zou Bacchus willen noden
met zijn rode fonkelwijn
en Orpheus met zijn reine liefdeszang
die mij en alles doet verstillen
zodat ik toch vergeten kan.*

*Ik moet dit veld verlaten.
Mijn denken wordt hier achtervolgd.
Een schaduw die mij steeds bedreigt
alsof de hongerige jakhals
mijn laatste droom verscheurt.
En met de schrale resten
van een groot verraad
loop ik verbitterd rond.
Er moet toch iets te redden zijn.*

*Ik heb alles opgeschreven,
de vele boze woorden,
de woorden met de waarheid
daarna de leugenwoorden.
De woorden van geluk,
de woorden van het korte minnen.
Tot slot jouw laatste afscheidswoord.
Ik gooide alles in het vuur
om mij nog even te verwarmen.*

*In het ruisen van de bomen
klinkt het huilend najaarslied.
En in't verzoenend avondlicht
vallen, geel en rood, de blad'ren
als afgedankte kinderen.
Ach, de ballast van het lied,
de zwaarte van de zoekgeraakte hoop.
Zo moe en afgemat sleep ik alles mee.*

*Ik droomde van de paden
met de hoge beuken.*

*Waar de warmte van de zon
de dagen lokte tot een lome luiheid.*

*Daar dronk ik uit de gulle kom
zo gulzig van de overvloed van troost
waarvan ik nu de smaak niet meer herken.*

*Tussen hoge varens
en gekruip van de klimop
heb ik een rots gevonden
waarin mijn hand
als een weemoedig snaveldier
de woorden heeft gegrift
van wie van mij kon houden
en die ik heb bemind.*

*Achter de wouden
waar de verten zijn.
Voorbij de heuvels
waar de bok zijn zonde schreeuwt.
Tussen de zeeën
waar de stormen razen
en daarboven zwarte wolken
die mijn stem vervoeren
met alle vragen
die ik stellen wil.*

*Zo stil is het spel
van de laatste zomernacht
waarin de maan een bleke hoofdrol speelt.
Mijn ziel wil zich bevrijden
van alle ijdele hoop
zoals de bomen zwaar van vruchten
verlangen naar 't verliezen van hun last.*

*Aan het einde van de weg
weet ik de klaproosvelden
met hun lokkend rood.*

*De man met zijn accordeon
speelt hier mijn hemelsblauwe lied
in mijn herwonnen paradijs.*

*De stemmen om mij heen
de één nog luider dan de ander,
roepen mij bevelen toe.
Kijk toch naar het kind
dat met de vlinder
zo dartelend danst en rent.
Luister naar het lied
van de accordeon
en hoor de mensen
hun geluk bazuinen.
Maar ik luister niet
en vlucht naar rode verten
waar alles wat ik liefhad
begraven is.*

*De dagen maken nu een eind
aan dit zomerpad
waarop hier en der
herinneringen lagen
van schone woorden voor elkaar
en tintelingen van het hart
die ik kan rapen
als klare melodiën.
Maar het verandert niets aan 't nu.*

*Hier voor mij is een uitstallkast
waaruit men kiezen mag.
Een tafel vol herinneringen
van geleefde dagen.
Wat wanhoop hier
wat dromen daar.
Een korf met nutteloze woorden,
een hand vol oud geluk.
En helblauw lied
dat ik voor jou eens zong.
En alles is wat sleets.
Pak aan wie wil het hebben.
Geef mij een troostend woord terug,
een enkele blije lach.*

*De tijden die vergeten zijn
of verdreven op bevel
die als voertuig wolken kozen
en mij bevrijdden van een zwarte droom.
Zoals de stormen draaien kunnen
en alles weer wordt teruggevoerd.
Dan wijkt de hoop
en ik bezef
dat alles een illusie is.*

*De vragen die ik altijd stelde,
de dagen vol van zoeken.
Het stille, angstig weten
dat er niet toe doet.
En uitgebloeide bloesem.
Het lied dat mij zo kwelde
dat gaf ik aan de wind
die alles heimelijk vervoert
naar oorden van woestijnen
en plekken van vergetelheid.
De weg daarheen,
die wil ik niet meer weten.*

*Laat een vogel
met zijn regenbooggezing
mij de nieuwe wegen wijzen.
Laat vlinders
als een hemelse confetti
voor mijn ogen
een dolle farandole dansen.
Laat de bloesem
met zijn duizend ogen
als guirlandes mij omringen
op mijn groenbemoste pad
dat leidt naar nieuw geluk.*

